

Unionin tuomioistuimen tuomio (toinen jaosto) 16.7.2015 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Bundesfinanzhof – Saksa) – Beteiligungsgesellschaft Larentia + Minerva mbH & Co. KG v. Finanzamt Nordenham (C-108/14) ja Finanzamt Hamburg-Mitte v. Marenave Schiffahrts AG (C-109/14)

(Yhdistetyt asiat C-108/14 ja C-109/14) ⁽¹⁾

(Ennakkoratkaisupyyntö — Arvonlisävero — Kuudes direktiivi 77/388/ETY — 17 artikla — Vähennysoikeus — Osittainen vähennys — Holding-yhtiöiden tytäryhtiöihinsä sijoittaman pääoman hankinnasta maksama arvonlisävero — Tytäryhtiöille suoritettut palvelut — Tytäryhtiöt, jotka ovat yhtiömuodoltaan henkilöyhtiöitä — 4 artikla — Sellaisen henkilöryhmä muodostuminen, joita voidaan pitää yhtenä verovelvollisena — Edellytykset — Alisteisen suhteen välttämättömyys — Välitön oikeusvaikutus)

(2015/C 302/08)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesfinanzhof

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Beteiligungsgesellschaft Larentia + Minerva mbH & Co. KG (C-108/14) ja Finanzamt Hamburg-Mitte (C-109/14)

Vastaaja: Finanzamt Nordenham (C-108/14) ja Marenave Schiffahrts AG (C-109/14)

Tuomiolauselma

1) Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 24.7.2006 annetulla neuvoston direktiivillä 2006/69/EY, 17 artiklan 2 ja 5 kohtaa on tulkittava niin, että

— holding-yhtiölle, joka osallistuu tytäryhtiöidensä hallintaan ja joka harjoittaa tähän liittyvää taloudellista toimintaa, tytäryhtiöiden osuuksien hankinnasta aiheutuneiden kulujen on katsottava olevan osa kyseisen yhtiön yleiskustannuksia, jolloin näistä kuluista maksetun arvonlisäveron on lähtökohtaisesti katsottava olevan täysimääräisesti vähennyskelpoisen, ellei tiettyjä myöhemmässä vaihdannan vaiheessa suoritettuja liiketoimia ole kuudennen direktiivin mukaan vapautettu arvonlisäverosta, missä tapauksessa vähennysoikeus on olemassa vain mainitun direktiivin, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2006/69, 17 artiklan 5 kohdassa säädettyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaan

— holding-yhtiölle, joka osallistuu vain joidenkin tytäryhtiöidensä hallintaan ja joka sitä vastoin ei harjoita muihin tytäryhtiöihinsä liittyvää taloudellista toimintaa, tytäryhtiöiden osuuksien hankinnasta aiheutuneiden kulujen on katsottava olevan vain osittain kyseisen yhtiön yleiskustannuksia, jolloin näistä kuluista maksettu arvonlisävero voidaan vähentää vain siltä osin kuin kyseiset kulut kuuluvat – jäsenvaltioiden määrittelemien jakoperusteiden mukaan – taloudellisen toiminnan piiriin, ja jäsenvaltioiden on mainittua toimivaltaansa käyttäessään otettava huomioon kuudennen direktiivin tarkoitus ja systematiikka ja siis säädettävä sellaisesta laskentatavasta, joka kuvastaa objektiivisesti osuutta, joka aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa aiheutuneista kustannuksista tosiasiallisesti kohdistuu toisaalta taloudelliseen toimintaan ja toisaalta muuhun kuin taloudelliseen toimintaan – minkä tarkastaminen on kansallisten tuomioistuinten tehtävä.

2) Kuudennen direktiivin, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2006/69, 4 artiklan 4 kohdan toista alakohtaa on tulkittava niin, että se on esteenä sille, että kansallisessa säännöstössä varataan mahdollisuus muodostaa mainitussa säännöksessä säädetty arvonlisäverotusyhtymä vain oikeushenkilöille, jotka ovat mainitun ryhmän pääjäsenen nähdessä alisteisessa asemassa, paitsi siinä tapauksessa, että kyseiset kaksi vaatimusta ovat tarpeellisia toimenpiteitä väärinkäytösten tai veronpetosten ja veronkierron ennalta ehkäisyä koskevien tavoitteiden kaltaisten tavoitteiden saavuttamiseksi sekä siihen soveltuvia, minkä tarkastaminen on kansallisen tuomioistuimen tehtävä.

- 3) Kuudennen direktiivin, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2006/69, 4 artiklan 4 kohdalla ei voida katsoa olevan välitöntä oikeusvaikutusta, joka mahdollistaisi sen, että verovelvollisilla olisi mahdollisuus vedota siihen omaa jäsenvaltiotaan vastaan siinä tapauksessa, että kyseisen jäsenvaltion lainsäädäntö ei olisi sopusoinnussa mainitun säännöksen kanssa eikä sitä olisi mahdollista tulkita kyseisen säännöksen kanssa yhdenmukaisesti.

⁽¹⁾ EUVL C 159, 26.5.2014.

Unionin tuomioistuimen tuomio (toinen jaosto) 16.7.2015 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Înalta Curte de Casație și Justiție – Romania) – ING Pensii – Societate de Administrare a unui Fond de Pensii Administrat Privat SA v. Consiliul Concurenței

(Asia C-172/14) ⁽¹⁾

(Ennakkoratkaisupyyntö — Kartellit tai muut yhteisjärjestelyt — Menettelytavat asiakkaiden jakamiseksi yksityisten eläkerahastojen markkinoilla — SEUT 101 artiklassa tarkoitetun kilpailunrajoituksen olemassaolo — Vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan)

(2015/C 302/09)

Oikeudenkäyntikieli: romania

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Înalta Curte de Casație și Justiție

Pääasian asianosaiset

Kantaja: ING Pensii – Societate de Administrare a unui Fond de Pensii Administrat Privat SA

Vastaaja: Consiliul Concurenței

Tuomiolauselma

SEUT 101 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että yksityisten eläkerahastojen välillä asiakkaiden jakamisesta tehdyt pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevien kaltaiset sopimukset muodostavat järjestelyn, jolla on kilpailun vastainen tarkoitus, eikä näiden sopimusten kohteena olevien asiakkaiden lukumäärällä ole merkitystä kilpailuun sisämarkkinoilla kohdistuvan rajoituksen olemassaoloa koskevan edellytyksen kannalta.

⁽¹⁾ EUVL C 212, 7.7.2014.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kolmas jaosto) 16.7.2015 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Corte suprema di cassazione – Italia) – A v. B

(Asia C-184/14) ⁽¹⁾

(Ennakkoratkaisupyyntö — Oikeudellinen yhteistyö yksityisoikeudellisissa asioissa — Toimivalta elatusveloitteita koskevissa asioissa — Asetus (EY) N:o 4/2009 — 3 artiklan c ja d alakohta — Alaikäisille lapsille maksettavaa elatusapua koskeva vaatimus, joka on esitetty muussa kuin kyseisten lasten asuinpaikan jäsenvaltiossa vanhempien välistä asumuseroa koskevan oikeudenkäynnin aikana)

(2015/C 302/10)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Corte suprema di cassazione